

УДК 343.353:35.08](477)

ОБ'ЄКТИВНА СТОРОНА ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 366-1 КК УКРАЇНИ «ДЕКЛАРУВАННЯ НЕДОСТОВІРНОЇ ІНФОРМАЦІЇ»

В. Гордієнко

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, Львів, Україна, 79000,
e-mail: volodymyrhordiienko@gmail.com*

Розглянуто ознаки об'єктивної сторони злочину «Декларування недостовірної інформації». З урахуванням положень регуляторного законодавства, поглядів вітчизняних науковців розкрито ознаки об'єктивної сторони цього злочину, а також наголошено на деяких дискусійних моментах щодо їх встановлення. Аргументовано позицію, що об'єктивна сторона злочину, передбаченого статтею 366-1 Кримінального кодексу України «Декларування недостовірної інформації» не охоплює неподання декларації особою, яка претендує на заняття посади, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування через відсутність суспільної небезпеки такого діяння та декларації в разі припинення діяльності, оскільки відсутність законодавчо визначеного терміну подання декларації в разі припинення діяльності унеможлиблює безумовну констатацію несвоечасності такого подання. Запропоновано способом вчинення умисного декларування наперед недостовірних відомостей вважати умисне заповнення відповідної електронної форми суб'єктом декларування у власному персональному електронному кабінеті у Єдиному державному реєстрі декларацій осіб інформацією, в якій не відображено об'єкти декларування або зменшено їх вартість на суму понад 250 прожиткових мінімумів для працездатних осіб.

Ключові слова: корупція, корупційні злочини, декларування, недостовірна інформація, конвенція.

DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vla.2020.70.210>

Постановка проблеми. Верховна Рада України Законом № 251-V від 18.10.2006 року ратифікувала разом зі заявами Конвенцію ООН проти корупції від 31 жовтня 2003 року. Статтею 8 Конвенції ООН проти корупції від 31 жовтня 2003 року встановлено, що «кожна Держава-учасниця прагне запроваджувати заходи й системи, які зобов'язують державних посадових осіб надавати відповідним органам декларації, *inter alia*, про позаслужбову діяльність, заняття, інвестиції, активи та про суттєві дарунки або прибутки, у зв'язку з якими може виникнути конфлікт інтересів стосовно їхніх функцій як державних посадових осіб» [3].

Обов'язки державних посадових осіб надавати декларації, *inter alia*, повідомляти про позаслужбову діяльність, заняття, інвестиції, активи та про суттєві дарунки або прибутки, встановлено Законом України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 року №1700-VII [5]. Український законодавець вирішив також не обмежуватися зазначеними в наведеній Конвенції дисциплінарними заходами в разі неподання декларацій державними посадовими особами, запровадивши адміністративну та кримінальну відповідальність за невиконання положень наведеного Закону.

Доцільність запровадження кримінальної відповідальності за неподання декларації особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого

самоврядування, або у випадку заниження вартості активів чи об'єктів декларування, наявність або відсутність суспільної небезпеки таких діянь і надалі породжують питання, що потребують відповідей.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі питання корупційних злочинів та їхніх ознак досліджували українські учені-криміналісти: П. П. Андрушко, Н. П. Антонюк, Л. В. Багрій-Шахматов, Ю. В. Баулін, М. І. Бажанов, О. С. Бондаренко, В. І. Борисов, О. Ю. Бусол, В. О. Глушков, В. В. Голіна, І. М. Даньшин, О. М. Джужа, О. О. Дудоров, С. В. Дрьомов, А. П. Закалюк, В. С. Зеленецький, О. Г. Кальман, О. О. Кваша, О. Г. Колб, О. М. Костенко, О. Г. Кулик, О. М. Литвинов, С. Я. Лихова, О. К. Марін, П. С. Матишевський, І. Є. Мезенцева, М. І. Мельник, В. І. Осадчий, К. К. Полькін, А. В. Савченко, О. Я. Светлов, Є. Д. Скулиш, В. В. Сташис, З. П. Топорецька, І. К. Туркевич, Г. О. Усатий, М. І. Хавронюк, В. І. Шакун, С. А. Шалгунова, Н. М. Ярмиш та ін. У більшості досліджень декларування недостовірної інформації розглядали в контексті комплексних досліджень службових або корупційних злочинів і деякі висновки учених-криміналістів надалі викликають жваву наукову дискусію.

Мета статті. Завданням наукового дослідження є встановлення ознак об'єктивної сторони злочину «Декларування недостовірної інформації».

Виклад основного матеріалу. Об'єктивна сторона злочину, передбаченого ст. 366-1 Кримінального кодексу України «Декларування недостовірної інформації» полягає у поданні суб'єктом декларування свідомо недостовірних відомостей у декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, передбаченої Законом України «Про запобігання корупції», якщо такі відомості відрізняються від достовірних на суму понад 250 прожиткових мінімумів для працездатних осіб, або умисному неподанні суб'єктом декларування зазначеної декларації [4].

При встановленні об'єктивної сторони аналізованого злочину «Декларування недостовірної інформації», насамперед варто зазначити, що диспозиція цієї норми за своїм змістом є бланкетною, тобто нормою, яка лише описує злочин, проте для встановлення всіх його ознак відсилає до норм спеціального антикорупційного закону, а саме, Закону України «Про запобігання корупції» [5]. Зазначений Закон передбачає обов'язковість подачі декларації суб'єктом декларування, який обирає тип декларації залежно від звітного періоду: щорічна; декларація осіб, які припиняють діяльність; декларація осіб, які припинили діяльність; декларація особи, яка претендує на заняття посади, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування.

Зазначеним Законом встановлені строки подачі декларації. Щорічну декларацію подають у період з 00 годин 00 хвилин 01 січня до 00 годин 00 хвилин 01 квітня року, наступного за звітним роком. Суб'єкти декларування, які не мали можливості до 01 квітня за місцем військової служби подати декларацію за минулий рік у зв'язку з виконанням завдань в інтересах оборони України під час дії особливого періоду, безпосередньою участю у веденні воєнних (бойових) дій, у тому числі на території проведення антитерористичної операції та вживання заходів зі забезпечення національної безпеки й оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях, подають таку декларацію за звітний рік протягом 90 календарних днів від дня прибуття до місця проходження військової служби чи дня закінчення проходження військової служби, визначеного частиною другою ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу».

Декларацію осіб, які припинили діяльність, подають до 00 годин 00 хвилин 01 квітня року, наступного за звітним роком, у якому було припинено діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування.

Декларація особи, яка претендує на заняття посади, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування – декларація, яку подають до призначення або обрання особи на посаду. На наш погляд, неподання декларації особою, яка претендує на заняття посади, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування не містить об'єктивних ознак злочину, передбаченого ст. 366-1 ККУ через відсутність будь-якої суспільної небезпеки такого діяння. Оскільки в разі неподання такої декларації, ця особа просто не буде допущена до конкурсу.

Законом України «Про запобігання корупції» не встановлено строків подання декларації осіб, які припиняють діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування. Цю прогалину щодо встановлення обов'язків громадян України вирішило заповнити Національне агентство з питань запобігання корупції своїм рішенням № 3 від 11.08.2016 року. Згідно з цим рішенням НАЗК, декларацію суб'єкта декларування, який припиняє діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, за власним бажанням або за угодою сторін подають «не пізніше дня такого припинення» [7]. На підставі наведеного рішення НАЗК, суди в Україні масово підтверджували у своїх рішеннях обов'язок «корупціонерів» у разі їх звільнення за угодою сторін або за власною ініціативою зібрати та подати необхідну інформацію протягом 6 годин – з 18 години 00 хвилин (час закінчення робочого дня в день звільнення) до 00 годин 00 хвилин наступного дня, тобто в неробочий час для всіх організацій та підприємств України. А тим особам, хто не встигав це зробити протягом 6 годин і не зумів переконати суди в тому, що ця вимога суперечить рішенням ЄСПЛ від 14 жовтня 2010 року у справі «Шокін проти України» [8], оскільки суперечить концепції якості закону, Міністерство юстиції України надсилало листи про включення їх до інформаційно-телекомунікаційної системи «Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення» [2], наповнюючи таким способом реєстр і показуючи громадськості свою роботу з цим ганебним явищем. У подальшому НАЗК вирішило скасувати таке рішення та згідно з Наказом НАЗК N 168/19 від 12.12.2019 року [6], декларацію перед звільненням тепер треба подавати не пізніше 20 робочих днів від дня припинення діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування. Тобто суб'єкту декларування в разі звільнення за власним бажанням або за угодою сторін НАЗК надає вже 20 днів на збір відомостей та подання такої інформації, а не 6 годин, що є позитивним з погляду можливості реалізації такої вимоги. Проте зазначимо, що якщо в ч. 1 ст. 45 Закону визначено остаточний термін (часові межі), коли уповноважені на те особи зобов'язані подати декларацію, зокрема вміщено формулювання «щорічно до 1 квітня», у випадках, передбачених ч. 2 ст. 45 Закону, тобто в разі припинення здійснення діяльності, цей термін не визначено взагалі. Відсутність законодавчо визначеного терміну подання декларації в разі припинення діяльності унеможливорює безумовну констатацію несвочасності такого подання. І притягнення до кримінальної відповідальності в такому випадку суперечитиме практиці ЄСПЛ, а саме рішенням ЄСПЛ від 14 жовтня 2010 року у справі «Шокін проти України» [8], яким визначено концепцію якості закону, зокрема зазначено, що він має бути доступним для заінтересованих осіб, чітким та передбачуваним у своєму застосуванні. Відсутність у національному законодавстві

необхідної чіткості і точності порушує вимогу «якості закону». В разі, коли національне законодавство припустило неоднозначне або множинне тлумачення прав та обов'язків осіб, національні органи зобов'язані застосувати найбільш сприятливий для осіб підхід. Тобто вирішення колізій у законодавстві завжди тлумачиться на користь особи.

Відтак, аналіз регулюючої норми права свідчить, що лише за умисне неподання суб'єктом декларування: 1. щорічної декларації до 00 годин 00 хвилин 01 квітня року, наступного за звітним роком; 2. декларації осіб, які припинили діяльність до 00 годин 00 хвилин 01 квітня року, наступного за звітним роком, у якому було припинено діяльність або 3. неподання суб'єктом декларування цих декларацій протягом 90 календарних днів із дня прибуття до місця проходження військової служби чи дня закінчення проходження військової служби, визначеного частиною другою ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», настає кримінальна відповідальність за вчинення злочину «Декларування недостовірної інформації».

Також про умисне неподання зазначених декларацій може свідчити наявність постанови суду про притягнення особи адміністративної відповідальності за ст. 172-6 Кодексу України про адміністративні правопорушення за несвоєчасне подання без поважних причин декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування та умисне неподання після цього декларації суб'єктом декларування.

Як зазначено раніше, кримінально караним є подання суб'єктом декларування свідомо недостовірних відомостей у декларації стосовно майна або іншого об'єкта декларування, що має вартість, у випадку, якщо такі відомості відрізняються від достовірних на суму понад 250 прожиткових мінімумів для працездатних осіб.

Декларування недостовірної інформації може полягати у приховуванні або заниженні вартості: 1) об'єктів нерухомості, що належать суб'єкту декларування та членам його сім'ї на праві приватної власності, включаючи спільну власність, або знаходяться у них в оренді чи на іншому праві користування, незалежно від форми укладення правочину, внаслідок якого набуто таке право; 2) об'єктів незавершеного будівництва, об'єктів, неприйнятих в експлуатацію або право власності на які не зареєстроване в установленому законом порядку, та які належать суб'єкту декларування або членам його сім'ї на праві власності відповідно до Цивільного кодексу України, розташовані на земельних ділянках, що належать суб'єкту декларування або членам його сім'ї на праві приватної власності, включаючи спільну власність, або передані їм в оренду чи на іншому праві користування, незалежно від правових підстав набуття такого права, повністю або частково побудовані з матеріалів чи за кошти суб'єкта декларування або членів його сім'ї; 3) цінного рухомого майна, вартість якого перевищує 100 прожиткових мінімумів, встановлених для працездатних осіб на 1 січня звітного року, що належить суб'єкту декларування або членам його сім'ї на праві приватної власності, у тому числі спільної власності, або перебуває в її володінні чи користуванні незалежно від форми правочину, внаслідок якого набуто таке право; 4) цінних паперів, у тому числі акцій, облігацій, чеків, сертифікатів, векселів, що належать суб'єкту декларування або членам його сім'ї; 5) інших корпоративних прав, що належать суб'єкту декларування або членам його сім'ї; 6) нематеріальних активів, що належать суб'єкту декларування або членам його сім'ї, у тому числі об'єктів інтелектуальної власності, що можуть бути оцінені в грошовому еквіваленті, криптовалюти; 7) отриманих доходів суб'єкта декларування або членів його сім'ї, у тому числі доходів у вигляді заробітної плати (грошового

забезпечення), отримані як за основним місцем роботи, так і за сумісництвом, гонорарів, дивідендів, процентів, роялті, страхових виплат, благодійної допомоги, пенсії доходів від відчуження цінних паперів та корпоративних прав, подарунки та інших доходів; 8) наявних у суб'єкта декларування або членів його сім'ї грошових активів, у тому числі готівкових коштів, коштів, розміщених на банківських рахунках або які зберігаються у банку, внесків до кредитних спілок та інших небанківських фінансових установ, коштів, позичених третім особам, а також активів у дорожочінних (банківських) металах; 9) фінансових зобов'язань суб'єкта декларування або членів його сім'ї, у тому числі отриманих кредитів, позик, зобов'язань за договорами лізингу, розміру сплачених коштів у рахунок основної суми позики (кредиту) та процентів за позикою (кредитом), залишок позики (кредиту) станом на кінець звітного періоду, зобов'язання за договорами страхування та недержавного пенсійного забезпечення; 10) видатків, а також будь-які інших правочинів, вчинених у звітному періоді, на підставі яких у суб'єкта декларування виникає або припиняється право власності, володіння чи користування, у тому числі спільної власності, на нерухоме або рухоме майно, нематеріальні та інші активи, а також виникають фінансові зобов'язання.

Способом вчинення умисного декларування свідомо недостовірних відомостей стосовно майна або іншого об'єкта декларування є умисне заповнення відповідної електронної форми у власному персональному електронному кабінеті суб'єкта декларування у Єдиному державному реєстрі декларацій осіб інформацією, в якій не відображено об'єкти декларування або зменшено їх вартість на суму понад 250 прожиткових мінімумів для працездатних осіб.

Прикладом таких дій можна навести вирок Татарбунарського районного суду Одеської області від 12 серпня 2019 року, матеріалами справи якого встановлено, що 29 квітня 2018 року о 23 год. 47 хв. депутат Татарбунарської районної ради, під час подання до Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, електронної декларації за 2016 рік, умисно не зазначив відомості про належність йому 100 % статутного капіталу фермерського господарства «Фаворит-Т», який складає 2 387 000 грн., що перевищує 250 мінімальних заробітних плат, установлених законодавством на 01.01.2017 року [1].

Законом України «Про запобігання корупції» [5] не встановлено дату, станом на яку розраховують суму, передбачену приміткою до ст. 366-1 КК України, а саме сума понад 250 прожиткових мінімумів для працездатних осіб вартості майна чи іншого об'єкта декларування, якщо такі відомості відрізняються від достовірних. Тому ми вважаємо позитивною практику судів застосування найбільш прийнятнього для обвинувачених способу розрахунку суми понад 250 прожиткових мінімумів для працездатних осіб вартості майна або іншого об'єкта декларування станом на 1 січня року, в якому подано декларацію.

Відповідно до п. 5 ст. 45 Закону України «Про запобігання корупції» вартість майна, майнових прав, активів, інших об'єктів декларування, що перебувають у володінні чи користуванні суб'єкта декларування, зазначають у випадку, якщо вона відома суб'єкту декларування або повинна була стати відомою внаслідок вчинення відповідного правочину [5]. Тому зазначення декларантом у декларації відомостей, що йому невідома вартість майна або що член сім'ї не надав інформацію, не містить ознак об'єктивної сторони аналізованого злочину, оскільки обов'язок декларування таких об'єктів та право не зазначати їх вартість, якщо вона невідома, прямо передбачена наведеним Законом України «Про запобігання корупції».

Не містить ознак об'єктивної сторони злочину, передбаченого ст. 366-1 КК України, придбання майна за заниженою вартістю, або відчуження майна, якщо такий правочин і вартість такого майна за правочином відображена в декларації. Таке придбання може містити ознаки іншого злочину, передбаченого Особливою частиною КК України. Ми вважаємо, що не охоплюються об'єктивною стороною злочину, передбаченого ст. 366-1 КК України дарування декларантам коштів, майна або їх вигравів у різні лотереї, отримання страхових виплат, декларування готівкових коштів у більшому розмірі, ніж є в наявності у декларанта, якщо це документально підтверджено відповідно до вимог Цивільного кодексу України, а підтверджуючі документи за формою та змістом підтверджують ці правочини, а також вони відображені в декларації. Що стосується випадку, коли власником активів зазначено іншу людину і декларант відобразив у декларації право користування такими активами, в цьому разі правоохоронним органам треба спочатку довести, що правочини з набуття таких прав третіми особами є удаваними й укладалися з метою приховання іншого правочину, а кошти на придбання треті особи одержували у декларантів. Тож правоохоронним органам попередньо треба встановити судовим рішенням реального власника активів. Отже, випадки приховування майна декларантами в разі їх купівлі на третіх осіб можуть бути кваліфіковані за ст. 366-1 Кримінального кодексу України «Декларування недостовірної інформації» лише у випадку нікчемності такого правочину з підстав, наведених у ЦК України або визнання таких правочинів недійсним у судовому порядку.

На підставі вищевикладеного, можна зробити такі **ВИСНОВКИ**:

1. Об'єктивна сторона злочину, передбаченого ст. 366-1 Кримінального кодексу України «Декларування недостовірної інформації» полягає в умисному внесенні до відповідної електронної форми у власному персональному електронному кабінеті суб'єкта декларування у Єдиному державному реєстрі декларацій осіб інформації, в якій не відображено об'єктів декларування або зменшено їх вартість на суму понад 250 прожиткових мінімумів для працездатних осіб.

2. Об'єктивна сторона злочину, передбаченого статтею 366-1 Кримінального кодексу України «Декларування недостовірної інформації» полягає в умисному неподанні суб'єктом декларування: 1. щорічної декларації до 00 годин 00 хвилин 01 квітня року, наступного за звітним роком; 2. декларації особи, які припинили діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування до 00 годин 00 хвилин 01 квітня року, наступного за звітним роком, у якому було припинено діяльність; 3. або зазначених декларацій протягом 90 календарних днів із дня прибуття до місця проходження військової служби чи дня закінчення проходження військової служби, визначеного частиною другою статті 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу».

3. Об'єктивна сторона злочину, передбаченого ст. 366-1 Кримінального кодексу України «Декларування недостовірної інформації» не охоплює неподання декларації особою, яка претендує на заняття посади, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування через відсутність будь-якої суспільної небезпеки такого діяння та декларації в разі припинення діяльності, оскільки відсутність законодавчо визначеного терміну подання декларації в разі припинення діяльності унеможливорює безумовну констатацію несвочасності такого подання.

Список використаних джерел

1. Вирок у кримінальній справі 1-кп/515/905/19 від 12.09.2019, номер кримінального провадження: 1201816000000423 URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/83568002>

2. Єдиний державний реєстр осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення. URL: <https://corruptinfo.nazk.gov.ua/>.
3. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції: прийнята 31 жовтня 2003 року; ратифікована Україною із заявами 18 жовтня 2006 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16
4. Кримінальний кодекс України: Закон України від 5 квітня 2001 року № 2341-III. URL: <https://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
5. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>
6. Про затвердження змін до рішення Національного агентства з питань запобігання корупції від 10 червня 2016 року № 3: Наказ від 12.12.2019 № 168/19. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1300-19>
7. Про роз'яснення щодо застосування окремих положень Закону України “Про запобігання корупції” стосовно заходів фінансового контролю: Рішення від 11 серпня 2016 року № 3. URL: https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2020/02/1-1_watermark.pdf
8. Рішення ЄСПЛ у справі «Шокін проти України» від 14 жовтня 2010 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_858

References

1. *Vyrok u kryminal'nij spravi 1-kp/515/905/19 vid 12.09.2019*, nomer kryminal'noho provadzhenia: 1201816000000423 [Criminal case 1-kp/ 515/905/19 of 12.09.2019, criminal proceeding number: 1201816000000423] <http://www.reyestr.court.gov.ua/> Retrieved from <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/83568002> [in Ukrainian].
2. *Yedynyj derzhavnyj reiestr osib, iaki vchynyli koruptsijni abo pov'iazani z koruptsiei pravoporushennia* [Unified State Register of Corrupt or Corrupt Offenders] <https://zakon.rada.gov.ua/> Retrieved from <https://corruptinfo.nazk.gov.ua/> [in Ukrainian].
3. *United Nations Convention against Corruption: adopted on October 31, 2003*, ratified by Ukraine on October 18, 2006. https://www.unodc.org/documents/brussels/UN_Convention_Against_Corruption.pdf Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16/ [in Ukrainian].
4. *Kryminal'nyj kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 5 kvitnia 2001 roku № 2341-III* [Criminal Code of Ukraine: Law of Ukraine of April 5, 2001 No. 2341-III]. <https://zakon.rada.gov.ua/> Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18/> [in Ukrainian].
5. *Pro zapobihannia koruptsii: Zakon Ukrainy vid 14 zhovtnia 2014 roku № 1700-VII* [On Prevention of Corruption: Law of Ukraine of October 14, 2014 No. 1700-VII] <https://zakon.rada.gov.ua/> Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18/> [in Ukrainian].
6. *Pro zatverdzhennia zmin do rishennia Natsional'noho ahentstva z pytan' zapobihannia koruptsii vid 10 chervnia 2016 roku № 3: Nakaz vid 12.12.2019 № 168/19* [On approving changes to the Decision of the National Agency for the Prevention of Corruption No.3 of June 10, 2016: Order dated 12.12.2019 No. 168/19]. <https://zakon.rada.gov.ua/> Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1300-19> [in Ukrainian].
7. *Pro roz'iasnennia schodo zastosuvannia okremykh polozhen' Zakonu Ukrainy “Pro zapobihannia koruptsii” stosovno zakhodiv finansovoho kontroliu*: Rishennia vid 11 serpnia 2016 roku N 3 [The application of certain provisions of the Law of Ukraine “On Prevention of Corruption” regarding financial control measures Decision of August 11, 2016 № 3]. Retrieved from <https://nazk.gov.ua/> Retrieved from https://nazk.gov.ua/wp-content/uploads/2020/02/1-1_watermark.pdf [in Ukrainian].
8. *Rishennia u spravi «Schokin proty Ukrainy» vid 14 zhovtnia 2010 roku* [Case of Schokin v. Ukraine, (Applications nos. 23759/03 and 37943/06), ECHR, 2010] <https://zakon.rada.gov.ua/> Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_858 [in Ukrainian].

**THE OBJECTIVE SIDE OF THE CRIME
UNDER ARTICLE 366-1 OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE
“DECLARING THE FALSE INFORMATION”**

V. Hordiienko

*Ivan Franko National University of Lviv,
1, Universytetska Str., Lviv, Ukraine, 79000,
e-mail: volodymyrhordiyenko@gmail.com*

The United Nations Convention against Corruption is the only legally binding universal anti-corruption instrument. This Convention was ratified by the Verkhovna Rada of Ukraine on October 18, 2006. Article 8 of the UN Convention against Corruption reads that each State Party shall endeavour, where appropriate and in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to establish measures and systems requiring public officials to make declarations to appropriate authorities regarding, inter alia, their outside activities, employment, investments, assets and substantial gifts or benefits from which a conflict of interest may result with respect to their functions as public officials.

The Ukrainian legislator decided not to restrict himself to disciplinary measures specified in the Convention in the case of failure to file declarations by state officials, but also introduced the administrative and criminal liability for committing such acts.

The features of the objective side of the crime “Declaring the false information” are considered. The article reveals the features of the objective side of this crime and highlights some of the discussion points about their installation.

The objective side of the crime “Declaring the false information” is the deliberately filling the appropriate electronic form by a subject of declaring in one's personal electronic cabinet in the Unified State Register of Declarations of Persons with information: 1. An annual declaration until 00 hours 00 minutes on April 01, the year following the reporting year; 2. The declarations of the person who ceased activities related to the performance of functions of the state or local self-government until 00 hours 00 minutes on April 01, the year following the reporting year in which the activity was terminated; 3. or these declarations within 90 calendar days from the date of arrival at the place of military service or the day of completion of military service specified in Part 2, Article 24 of the Law of Ukraine “On Military Duty and Military Service”.

The article argues that the submission of a declaration by a person applying for a position related to the performance of functions of the state or local self-government due to the lack of public danger of such an action and declaration in the case of termination of activity, since there is no statutory deadline for filing such declaration in case of termination of activity, makes it impossible to state unconditionally the timeliness of such a submission do not contain the crime “Declaring the false information”.

We believe that the method of declaring the false information is the deliberately filling the appropriate electronic form by a subject of declaring in one's personal electronic cabinet in the Unified State Register of Declarations of Persons with information that does not show the objects of declaring or reduced their value by more than 250 subsistence minimums for able-bodied persons.

Keywords: corruption, corruption crimes, declaring, false information, convention.

*Стаття: надійшла до редакції 03.03.2020
прийнята до друку 12.06.2020*